

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον έτος τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

"Έτος χίλια δακάσα κι' έννεήντα... καλά
περισυέματα και πλούτη μάς έπλησαν τὰ μαλά.

'Ο Ρ ω μ η ό ς τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνε
κι' όταν έχω εξονάδα — κι' όποτε μου καταβαίνω,
νονορμητάς θά δέχομαι, — δίδει τοús άνέχομαι,
νοναχά 'στέας 'Επαρχίας, — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπαθεί καιρός παχισίος — τρέχει τό 'Ελληρικόν,
Συνδρομη γιά κάθε χρόνο — φράγκα δάδεκα και μόνο,

γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντα και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν παρής συνδρομητής.
Κι' όποτε θέλω ναπαράβρι — με κανένα κανονίση.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'όταν φέρουν την άντάρα — κι' ό Ρ ω μ η ό ς μας μία δεκάρα.

"Έξη τοú μηνός Γεννάθρ,
φεύγουν οι καλοκαιτάδια.

Πούντος διακόσα κι' όδόντα τρία,
κι' αγιάζουν δια ζεστά και κρύα.

Σηράκ Ντιστεγκέ τής Φασουλή,
πού θά σασιόσουν πολλοί.

(Έν μέσφ πλήθους κυριών και δεσποινών μεγάλων
άνοιγει πρώτ' ή Φασουλή τό στόμα της τό άλλων).

"Η Φ. Μετά μεγάλης μου χαράς άκούω και μαυθάνω
πώς σκέπεται άπό καιρού ό κόσμος ό έπίνω
νά κίμην τάξιν χωριστήν διά τοús ευγενείς,
και τουτο δέν τό ελξεντε ως σήμερα κανείς.
Είς τουτο συμφωνού κι' έγώ με την ψυχήν μου δλην
κι' ευρίσκω λίαν εύλογον την άρχήν αιτίαν...
πρέπει να έχωμεν κι' έμεις 'ότων' Αθηνών την πόλιν
πραγματικήν ευγένειαν και άριστοκρατίαν.
Είμαι καιρός να χωρισθουν τὰ των βαυανώων πλήθη,
χωρίς ν' ανακατευνονται με' έμάς τοús ευγενείς,
είναι καιρός να χωρισθουν αι τάξεις και τὰ ήθη,
όι άσμηαι χειρώναντες και οι έπιφανείς.

"Ός πότε πλέον, Δέσποινα, ή όσα και ή μάρα;
ως πότε την ευγένειαν κανείς δέν θά τιμά;
ως πότε' έγώ και ή Τσιγγρού κι' ή Ψόχα κι' ή Καμάρα,
άσιμένως θά δεχόμεθα την κόρην του ψωμα;
'Ός πότε δέν θά έμειθα μακράν εκ των κοινών;
ως πότε τόσο πρόσοντοι θά τριγυρνουν τό Στέμμα;
ως πότε θά λερώναται μετά των άγενών
τό αίμα μας τό κυανόν, τό τίμιόν μας αίμα;

Είναι καιρός να χωρισθί των ευγενών ή τάξις
και άν ό κόσμος καθ' ήμων είπή τό έξ άμάξης.
Πώς λόγου χάριν δέσποινα εκ των πολύ μεγάλων
'μπορεί ποτέ να δέχεται τον ένα και τον άλλον;
πώς λόγου χάριν ό Τσιγγρός ή άλλος νέος Κροισός
'μπορεί ποτέ να γίνεται με τον τυχόντα ίσοσ,
και πώς διακρινόμενος επί άρχαίφ γενέαι,
επί μεγάλοις θησαυροίς και χρημασίον έν γενέαι,
με τοús ανθρώπους είμπορεί να τρέχη των τριόδων
και κάθε γαιδουράγκαθον να φαιναται ως όδον;
Αυτό άντιστρατεύεται 'στίς φύσεως τοús νόμους,
δέν πρέπει δέ να ήρίσκωμεν τὰ όσα 'στούς δρόμους,
ζιού ίστέ χάνεται των ευγενών ή ράτσα
και δίνει κάθε πρόστυχος 'στη μούρη μας μία μπάτσα.

"Ας κάμωμεν ευέλπιδες προς τὰ έμπρός έν βήμα,
με τίτλους και περιγαμηνάς άς μάς ίδθ ό θρόνος,
και με τοú έτους την άρχήν άς γίνη παραχοήμα
ή ντιστεγκέ σοσιετέ κι' ή αναγκαί συγχόσως.
Γενναίαις άνυψώσατε ύπερ αύτής φωνάς
και δειξτε τοús τίτλους σας και τας περιγαμηνάς,
και 'στην Ευρώπην στείλατε κανένα πού να έξη
και άν' εκεί κανονισμούς των ευγενών να φέση.

Είναι καιρός κι' οι ευγενείς να έχουν ιστορίαν, είναι καιρός να ορίωμεν μακράν την ρουπαριάν, και να μὴν ἀνεγόμεθα τὸν κάθε κατασιδῆρα, ἐν μᾶς παραφορτόναι και νὰ κτυπᾶ ποδάρι.

Ἄμεσως τὸ κεφάλι σας σηκώσετε ἤψηλά ἔσεις ποῦ τόσα ἔχετε νὰ δεῖξετε καλά, ποῦ οἱ γονεῖς σας ἔγιναν οἱ πρώτοι ἐν Ἑλλάδι, ποῦ τόσην δόξαν ἔφθασαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Πλάταν, ποῦ ἐκουλούσατε πατσά και φάβα δίχως λάδι κι' ἐκλούτιστα σιγά σιγά μὲ κόπους και ἀμάκας. Διαφυλάξετε ἀγνόν τὸ κυανθὸν σας αἶμα, ἄς στρέφεται πρὸς τὴν Αἴλῃν τὸ φωτεινὸν σας βλέμμα, μὴν ἔχετε εἰς τὸ ἔξῃς μὲ τοὺς ἀσημοὺς σχέσιν κι' ἄς λάβῃ τὴν κατάλληλον και ἀρμοδίαν θέσιν ἡ Πριγκηπέσσα Ταραμᾶ, ἡ Κόμισσα Σαρδέλα, ἡ Μπακαλάριου, ἡ Σκουμπρί, καθὼς κι' ἡ Μουραδέλα.

Ἦ τέκνα εὐγενῶν βλαστῶν κι' ἀνδρῶν περιπούδατων, ὅπου ποτὲ δὲν ἔβρασαν ὀπίσω των κλυτοίη, και μέσα εἰς τοὺς τίτλους των και τὰς περγαμηνὰς των ἐτύλιγαν τὸν ταραμᾶ και τὸ τουλοιοιότη, ὃ γόνου ἀριστοκρατῶν και λόφδων δειμνήστων, τηγανίζόντων κάποτε σιρότμα ἴστο παζάρι, σεῖς τώρα καθιδρύσατε τὸ κράτος τῶν ἀριστων και ὁ καθεὶς ὡς εὐγενής ἴστον κόσμον ἄς ποζῆρη. Θαμβῶντες τοὺς ποταποὺς μὲ γεύματα και μάλους και δεῖχνετε τοὺς τίτλους σας και λέιτε εἰς τοὺς ἄλλους: «κάθε χαλᾶς ὑψίπλουτος ἐκεῖνος ἔχει γένος, ἔκεῖνος εἶναι ντιστεγκέ και διακεκριμένος».

Ἐγὼ δ' ἡ μάλλον ντιστεγκέ δι' ὅλα ταῦτα χαίρω κι' ἄμεσως περὶ εὐγενῶν κανονισμὸν σὰς φέρω.

«Κάθε μακαλῆς παραλῆς πλουτίσας ὅπως ὅπως ἐθὺς ἀναγνωρίζεται ὡς πρώτος εὐγενής, εἰς τοῖτον δὲ ἀνοίγεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόπος και Πρίγκηπες βαπτίζονται τοῦ μέλους οἱ γονεῖς.

«Θὰ γίνῃ ἔλεγχος πολλὸς ἐπὶ περγαμηνῶν, και ὅταν πλεόν χωρισθοῦν αἱ τάξεις ἴστην Ἑλλάδα, κανεῖς δὲν θὰ εἰσέρχεται εἰς οἶκους εὐγενῶν, ἂν δὲν φορῇ τουλάχιστον μιὰ δανεικὴ βελλάδα.

«Τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν θὰ ἔρχητ' ἐλευθέρως κι' εἰς τοῦτο θὰ παρόνχεται τιμαὶ ἰδιαιτέρως.

«Εἰς τοὺς χοροὺς θὰ ἔρχονται κι' αὐτοὶ μὲ τρικαντό, οἱ δὲ μὲ φράκο κόκκινου και μὲ βρακὶ κοντό, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ πὰς ντιστεγκέ μακαλῆς μὲ σμόνις θὰ προσέχεται και τίτλους ὑπὸ μάλης.

«Οὐδέεις ἐμβαίν' εἰς αἰθουσαν τῆς ἀνω κοινωνίας, ἂν εἰσιτήριον προτοῦ δὲν δεῖξη εὐγενεῖας.

«Κανεῖς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φτύνη μὲς ἴστη σάλα και νὰ λερῶνῃ τὰ χαλιὰ και μὲτ' και ἄλλη σάλα.

«Δὲν πρέπ' ἡ μύτη κανεὸς τῶν ντιστεγκέ νὰ τρέχη, ἄλλ' οὔτε νὰ φρενίζετα κι' ἂν ἰμφουέντζαν ἔχη.

«Πὰς μὴ ἀνήκων παντελῶς ἴστον ντιστεγκέ τὴν σφαῖραν δὲν θὰ μανθάν' οἱ εὐγενεῖς τί κάμνουν καθ' ἡμέραν, οὐδὲ θὰ ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλους ποῦ και ποῦ νὰ πῆνουν μὲ τοὺς ντιστεγκέ μαζί τὴν Ἀλεποῦ.

«Πᾶσα κυρία ντιστεγκέ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον ὀφείλει μὲ τοὺς ντιστεγκέ νὰ ὀμιλῇ και μόνον και μὲ αὐτοὺς νὰ κάθεται και νὰ ἐρογολαβῇ, χωρὶς κἂν νὰ εὐθύνεται εἰς ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, νὰ στρέφῃ δὲ πρὸς τοὺς λοιποὺς τὰ εὐγενῆ τῆς αἰῆς και οὔτε νὰ μυρῖζεται τὰ βρωμέρα των χυτῶτα.

«Πᾶσα κυρία ντιστεγκέ καθ' ὕψηλόν καθῆκον ἡμέραν νυκτὰ ντεκολιτὲ θὰ δέχεται κατ' οἶκον.

«Διὰ τὰ γεύματα στολῆ θὰ ὀρισθῇ μεγάλη κι' οἱ σεοβίτοροι τρικαντὰ θὰ βάζουν ἴστο κεφάλι.

«Ὀφείλει κάθε ντιστεγκέ μὲ σοβαρό μεγάλο νὰ λέγη πὸς ἄγῶρας τὸ ἔνα και τὸ ἄλλο.

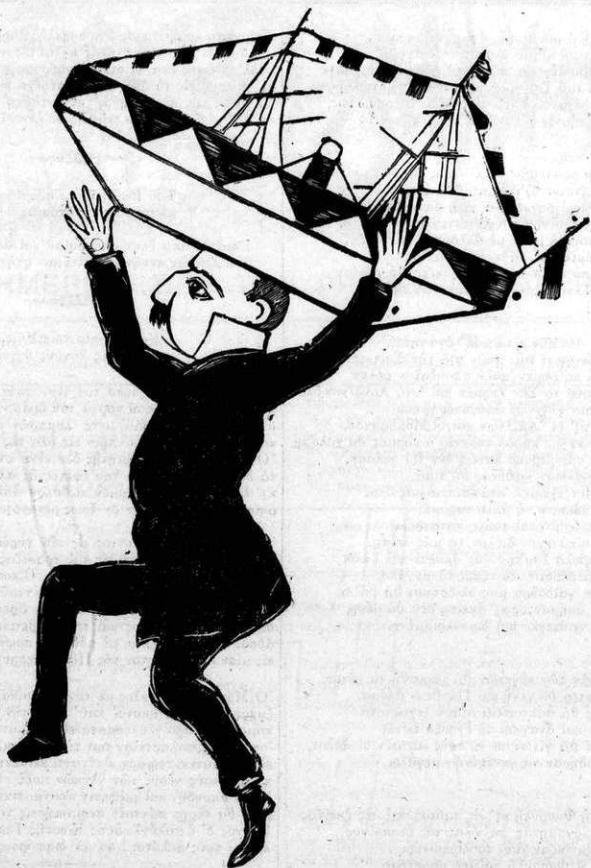
«Ἰστο θέατρον θὰ ἔχομεν ἐσπέρως ὀρισμένας, ὀφείλει πᾶσα ντιστεγκέ τόνόρε νὰ κρατῇ, δὲν πρέπει τὴν Σοσιετὲ νὰ βλέπη ὁ καθένας κι' οὐδὲ νὰ γίνετα συχνὰ ἴστον ὄχλον ὀρατῆ.

«Πὰς ντιστεγκέ διάσημος και τζέντλιμαν ἐν γένει ὀφείλει πρὸς ἀνάγκη του μὲ τρόπον νὰ πηγαίνῃ, κι' εἰς τὰς κυρίας παντελῶς τὸ χέρι νὰ μὴ δίνῃ, ἂν πρὶν μὲ μοσχοσάπουνου και μῦρα δὲν τὸ πλύνη.

«Πὰς ντιστεγκέ δὲν θὰ ἴμλη Ἑλληνικά ποτὲ, ἄλλῶς ἀποβάλλεται ἐκ τῆς Σοσιετὲ.

«Συμφώνως πρὸς τὰ χρήματα ποῦ ἔχει ὁ καθένας θὰ λέγεται Μαρκήσιος ἢ Κόμισ ἢ Βαρόνος, κι' οἱ ἄλλοι θὰ τὸν προσκυνοῦν μὲ χεῖρας σταυρωμένας και θὰ ὑμνῇ τὴν εὐκλειαν τοῦ γένους του ὁ χρόνος.

«Μονομαχία μὲ κοινούς ποτὲ δὲν θὰ γενοῦν μήπως μὲ ἄλλα αἶματα μυχθῇ τὸ κυανοῦν.

Καλήμερα, καλήμερα, και την κακή σας 'μέρα,
κι' ο διάβολος των βουλευτών θα πάρη τον πατέρα.

«Αν αίμα στάξη κανενός των εγγενών κυρίων
άμέσως θα φυλάσσεται εις άργυράν φιάλην,
θα είναι ως μετάλλης άχράντων μυστηρίων
και κοινωνία μυστική 'στη σφαίραν την μεγάλην.

«Αν σύζυγος 'στοός ντιστεγκέ δέν έπαρκήση μία
εις τούτους επιτρέπεται και ή πολυγαμία».

Τοιοῦτος ο κανονισμός των εγγενών συντόμας,
άλλά θα επιφέρωμεν πολλές μεταρρυθμίσεις...

'στοός ντιστεγκέ των 'Αθηνών πλατός θ' άνοιξη δρόμος
μέ σας κι' αν άκουσωμεν πικράς επιτιμήσεις.
Δέν παύει δέ κι' ο μόν μαρι και νύκτας και ημέρας
δι' όλ' αυτά την γνώμην του να λέγη την σοφήν,
και ούτος τον κανονισμόν εις τας μεγάλας σφαίρας
θα φέρη προς έξέλεξίν και προς ύπογραφήν.
'Ακόμα είναι άπειρος κι' άγροίκος εις τας κρίσεις,
άλλά μου φαίνεται εύπλαστος ή άεστός του φούς,
κι' έχω πολύ όρηγόγορα ταίλια θα τον κάνω
και θα τον δείξω ντιστεγκέ και με τό παραπάνω.

Εἶν' εὐγενής κ' ὁ μὸν μαοῖ, ἀγαπηταὶ κυρία,
καὶ μαρτυροῦν περὶ αὐτοῦ περφημαὶ μυρία,
ὁ δὲ παπκοῦς του λέγεται πῶς· ὅτι πολλὰ εὐχάρι·
σὺν τῶν πατέρου τοῦ Ταγγιουρ πολοῦσε σερφισάβλια,
καὶ ἄλλους ἀρροῦσους τὰβας θαρῶ αὐτοπορῶσας,
ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἐκήρυξε φιλάνθρωπον ὁ τόπος.

"Αν εἶναι τώρα πρόστιχος, ἀλλ' ὅμως μὴ σὰς μέλη...
ἀγάλ' ἀγάγια γίνεται κ' ἡ ἀγοριδα μέλι,
καὶ θὰ τὸν ὄητε ἡγήγορα νὰ γίνῃ ὅπως πρόπει
καὶ μὲ τὰ μάτια τέσσερα τοὺς ντιστεγκὲ νὰ βλέπη,
οὐδὲ ποτὲ θὰ ὀμίλῃ μὲ κάθε παληρομυῆθ,
θὰ λάμπη δὲ ἀπὸ νομλῆσος καὶ σμῶκινς θὰ φορέσῃ
καὶ ὅτι ἄλλο εἰς τὸ Σέρκλ τῶν εὐγενῶν ἀρέσει.

Συλλογισθῆτε, Δεσποῖνα τὰ μάλ' ἀγαπηταί,
καὶ ὅτ' ἡν Εὐρώπῃν τί θὰ ποῦν γιὰ τὴν Σοσιετέ.
Σὰς βεβαῖθ δὲ παίζωμεν πολὺ σπουδαῖον ρόλον
καὶ ὅτ' Ὁμοποῦρ τὸ Σὲν Ζερμέν καὶ ὅτ' Ἀονδῖνον διών
οἱ Σάλοβουρ κ' οἱ Ἀμιλιαν καὶ οἱ Μομορανοῦ,
Μὸν ντιέ, μὸν ντιέ... παρὸλ ντιονιὰρ ὁ κόμοος θὰ χαλῶσθ,
τοὺς ντιστεγκὲ σὰς βεβαῖθ κανεῖς δὲν θὰ γελῶσθ,
τὴν ὑψηλὴν εὐγένειαν καθένας θὰ τιμῶ,
κ' ἡ οἰκόσημα θὰ ἔχωμεν ὅτ' ἀεπιπλά μας δλα,
κ' ἡ μὲν χαβζιὰρ κόκκινω, ἡ ἄλλη ταραμά,
ἐκείνη τοσάκαρ ἡψηλό καὶ τοῦτη κατασφόλα.
Δὲν πρέπει τὸ οἰκόσημον διόλου νὰ μὰς λείπη,
θὰ φέρουν σύμβολα λαμπρά καὶ ἀμαξαι καὶ ἱπποί,
ὁ δὲ μακρὸς θὰ σέβεται τὸ ἱζάκι τὸ μεγάλο,
κ' ἡ ἐγὼ εἰς τὴν γαιδοῦρα μου οἰκόσημον θὰ βάλω,
καὶ οὕτω πως ἀσημαντός κ' ἐκείνη δὲν θὰ μένη,
ἀλλὰ θὰ γίνῃ ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμένη.

Καὶ πρὸς ταφὴν τῶν εὐγενῶν θὰ χωρισθῇ τὸ χῶμα
καὶ Ὀδοστμίντεγε θὰ γενῆ καὶ Πάνθεον ἀκόμα,
καὶ πομπωδῶς θὰ θάπτονται αὐτοῦ ξεχωριστὰ
τῶν ντιστεγκὲ καὶ ἀναγκαὶ τὰ ἔνδοξά ὄντ' α,
καὶ λίσπη δὲν θὰ γίνονται νὰ τοὺς πατοῦν οἱ ἄλλοι,
ὅπου δὲν ἡξιώθησαν νὰ γεννηθῶν μεγάλοι.

(Εἶπεν αὐτὰ ἡ Φασουλή κ' ἡ εἰς ταύτας κ' εἰς ἐκείνας
κ' ἔξήτης περφημαῖς ἀπ' ἑλίας τὰς δεσποῖνας,
καὶ μερικὰς ἐμύριταν ἀπὸ τουλομουῦρ...
ἐνθ' ὅτ' αὐτὰς ἡ Φασουλή ποζῆταν παρητήρ...

εἰσέρχεται κομψότατος ὁ προσφιλεῖς μαοῖ
κ' ἡ ἀρχίει τὰς περφημαῖς κ' αὐτὸς νὰ θεωρῆ.
Ἄλλ' αἰσῆς ἐνα ντιστεγκὲ γουγορηθὸν τὸν πῆνει
κ' ἡ ἀμέσος εἰς τὸ ἀναγκαὶ προστρέχει ἐν βοῆ,
καὶ ἑλίας τὰς περφημαῖς ὅτ' ἡν τῶσθη του ἐξῆνε
καὶ μὲ αὐτὰς τὴν ἔκαμε καθεὶς τὸ ἔνοστο.)

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας
μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Γεμάτος ἀπὸ ἑλῆν σπουδαῖον καὶ ἀστέφαν
ἀντὶ λεπτῶν πενήντα πωλεῖται ὅτ' ἡν Ε σ τ ι α ν.

Καὶ ὀλίγας ποιμαίνας,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μὲ θάρρος ἐγκαινίζουσα τὸν νέον τουτον χρόνον
καὶ ἡ Ε σ τ ι α, ποῦ γοργὰ τὸν δρόμον τῆς πηγαίνας,
θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐκδίδεται μετὰ λαμπρῶν εἰκόνας
καὶ καλλιτέρας κ' ἀπὸ πρὶν εἰς δλα τῆς ἐν γένει.
Ὅστις λοιπὸν συνδρομητῆς δὲν εἶνε ὅτ' ἡν Ε σ τ ι α ν
τὸ δεκαπέντε φράγκα του ἐφέτος ἄς πληρώσῃ,
κ' ἡ εἰσεῖ ὅπου δὲν ἔχονε καθόλου ἀπληροῖταν
ὅπισω τοῦ δὲν δίδονε ἂν ἴσως μετανοήσῃ.

Τυρὸς Ἄγραφοι σπάνιος εἰς τῶν τῶν εἰδη,
ποῦ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὰς τραπέζας δλας,
πωλεῖται εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸν Οἰκονομῆθ
κ' εἰς πάντας τοὺς σηματοποιεῖ ἐγκαῖθα παντοπώλας.
Ἐκ παχυνάτου γλακτοῦ τὰ μᾶλα θρηπτικοῦ,
δεκάκις δὲ παχύτερος καὶ τοῦ Ἑλβετικοῦ,
ἀδρὸς κατασκευάζεται μὲ μέθοδον σοφῆν
εἰς μίαν δυσθεώρητον τῆς Πίνου κορυφῆν.

Ὁ Μῆσ' ὁ Εὐάγγελος μὲ τὸν Τσανακαλῆθ,
ζαχαροπλάσται ἄριστοι καθ' ἑλῆν τὴν Ἑλλάδα,
κάμουν λαμπρὰ γλυκύματα εἰς σχήματα καὶ εἰδη
ὅτ' ὁ Ζαχαροπλάστειόν των τὴν προσφιλεῖ Π α λ λ α δ α,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κειμένῃ
κ' ἀπὸ τοὺς νέους τῶν γλυκῶν πολὺ ἐνοουμένην.
Ἐκεῖ σπουδῆν καὶ μάθησιν πραγματικῆν θὰ ἴδῃς,
ἐκεῖ θὰ εἴδῃς πάντοτε περιποιησῆς τόσας,
ἐκεῖνος δ' ὁ πολυγλώσσος Κωστῆς Τσανακαλῆθς
λιμάρη τοὺς πελάτας του μὲ διαφόρους γλώσσας.

—ο—ο—ο—

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κᾶνω—πῶς ὅτ' ὁ σπῆτι μου ἀνέθῃ,
ὅτ' ἡν Νεαπολὶν ἀπ' αὐο, —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖται
μὲ ἔνδοξοιόν Ζεῦθ, —δρῶ ὅτ' ὁ λῆδι, τρεῖς ὅτ' ὁ ξυδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μῖα μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μῖα χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμη.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθς» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.